

Lewis-Johnson, a 30 milions per segon

Podria ser a partir del gener. Un duel organitzat per l'empresa privada entre Lewis i Johnson, cotitzat ja en 600 milions. I podria ser a l'Estadi de Montjuïc. Una mena de Barça-Madrid on la culpa no la té l'àrbitre sinó el dopatge.

Lewis contra Johnson, és el que es portarà la temporada que ve. Barcelona ha demostrat que no s'apassiona per l'atletisme, però per a fer boca no podria trobar millor espectacle que una competició protagonitzada per l'escàndol, els milions i una rivalitat cega. Un Barça-Madrid, però sense el Núñez.

La ciutat pre-olímpica i el seu estadi es disputen amb Estats Units i Japó acollir l'espectacle, quan ja sembla clar que els dos atletes de la final de Seül estan disposats a repartir-se 600 milions de pessetes per saltar a la pista i veure qui arriba el primer. Com que tots dos són capaços de fer-ho a la ratlla dels 10 segons, el primer rècord ja l'han batut negociant el *show*. Serien 30 milions per segon, dècima més, dècima menys.

Ben Johnson ja està perdonat per l'entremaliadura de Seül, i la rivalitat es cotitza. Carl Lewis despista, de moment. Ell és el bo de la pel·lícula, i es limita a insinuar que "ja veurem què és capaç de fer sense drogues el canadenc".

Si l'escenari fos finalment l'Estadi de Montjuïc, caldria començar a posar-se a favor d'algun dels dos negres corpulents, que no ens enganxi la gran final sense tenir-ho decidit. Lewis té un gran avantatge. Va ser a Barcelona a primers de juliol, i va passejar la senyera que li van tirar els defensors del COC per tot l'estadi, a la salutació final. És prou espavilat, aquest *fill del vent*, a l'hora de ficar-se el públic a la butxaca. Però Johnson té l'encant del perdedor, de la pobra víctima que el COI va fer servir de conillet d'índies, com

Lewis té el públic de Barcelona a la butxaca.

D UMBERT J. CORTADELLA

l'home manipulat per una xarxa d'entrenadors que va haver de tornar la medalla i arribar a casa amb la cua entre cames per sentir-se menyspreat. Durant els dos anys de càstig, ha passat amb negatiu quatre controls d'orina, pobrissó, ara que sap com les gasta el Samaranch. I, tot i que podria competir des del setembre, es prepara per a fer-ho seriosament a partir del gener, per no

decebre les expectatives dels seus *fans*, que encara en té.

"¿Carl què?", va respondre als periodistes canadencs quan van demanar-li per aquest cèlebre duel tan desitjat. El xicot encara està capficat per saber si vestirà la samarreta del seu país a Barcelona'92.

Lewis ens va respondre si fa no fa amb el mateix to, el dia que va convocar els periodistes després de córrer en el

meeting Ciutat de Barcelona. Intel·ligent, irònic, amable. Capaç de respondre a preguntes d'*originalitat* només comparable a les que es fan als futbolistes. "El tema és molt interessant, però ara no tinc energies per a discutir-lo, són molt amables, adéu", va concloure quan un caçatitulars va gosar demanar-li si "els negres són millors que els blancs". Almenys l'adéu del negre atleta va ser *millor* que la qüestió del blanc periodista.

Sigui com sigui, entre Lewis i Johnson no hi ha rivalitats de pell. No hi ha color, a la pista només dominen ells dos, i un nouvingut que té l'inconvenient de ser amic de Carl Lewis. Es diu Leroy Burrey, té la millor marca (9.96) dels 100 metres de la temporada i va derrotar el seu company de l'equip de Santa Mònica (Lewis) en els pseudo-Jocs disputats a Seattle aquests dies. Hi ha qui hi va veure un intent de pujar la cotització dels duels Lewis-Durrell de la temporada, o de distraure l'atenció que recau sobre Johnson. Però, honradament, no és el mateix. No hi ha *morbo*. No parlen malament l'un de l'altre, sinó que s'abracen, i Lewis té la barra de dir que s'ho mereixia el seu company, després de perdre, en lloc d'acusar-lo d'haver-se drogat, que és l'equivalent de queixar-se de l'àrbitre quan el Barça perd.

El president de la federació espanyola d'atletisme diu que no tolerarà l'espectacle Lewis-Johnson a l'estat espanyol perquè és un circ. Barcelona i l'estadi volen acollir-ho justament perquè és un circ.

Carles Capdevila